

Arrest

nr. 32 609 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2009 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 april 2005 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Yaounde in Kameroen.

1.2. Verzoekster kwam in juni 2005 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C dat een verblijf gedurende dertig dagen toeliet.

1.3. Op 16 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster evenwel niet ter kennis gebracht.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 30 juli 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing, die haar op 10 augustus 2008 werd ter kennis gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 12 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, nadat verzoekster opnieuw werd aangetroffen in illegaal verblijf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum

artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van migratie en asielbeleid (D.P.)-administratief assistent, geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden;

Betrokkene kan in aanmerking komen om vervolgd te worden voor aanmatiging naam

PV nr BR.22.LL.093162/2009 van de politie van Brussel

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

**Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

**Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.*

**Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor aanmatiging naam, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

**Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

**Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

**Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.*

**Gezien betrokkene verblijf in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve ambtshalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze is gericht tegen de maatregel van vrijheidsberoving (cfr. RvS

12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Verweerder werpt, bij wijze van exceptie, op dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder verduidelijkt dat de bestreden beslissing een uitvoeringsmaatregel is en een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster. Hij benadrukt dat het in casu een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier kan evenwel niet afgeleid worden dat de bestreden beslissing een loutere uitvoeringsmodaliteit zou zijn van een eerdere beslissing. Daarnaast moet worden geduiddat, aangezien verzoekster een beroep tot nietigverklaring instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het haar op 10 augustus 2008 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en haar vordering nog in behandeling is, niet kan gesteld worden dat zij geen belang heeft bij het voorliggend beroep. Louter teneinde haar belang te behouden bij de vordering die werd ingesteld tegen het haar eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten, was zij immers verplicht om ook het bevel dat het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering aan te vechten.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de aangehaalde wetsbepalingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, aangezien zij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Daarnaast wordt ook vermeld, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat zij in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor aanmatiging van een naam en zij geacht wordt de openbare orde te schaden. Verder wordt geduiddat een terugleiding naar de grens vereist is daar zij met haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken, dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie en dat een risico bestaat dat zij de openbare orde opnieuw zal schenden. Verzoekster betoogt weliswaar dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat er geen rekening gehouden wordt met haar sociale en effectieve banden met België, doch toont hiermee niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen op welke feitelijke en juridische gronden deze beslissing is gegrond. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171). De formele motiveringsplicht houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, ook niet in dat allerhande niet relevante gegevens in een beslissing dienen besproken te worden.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een proces-verbaal en dit document niet gevoegd is bij deze beslissing, kan slechts worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoekster in aanmerking komt voor vervolging wegens aanmatiging van een naam. Zij kan dus niet kan voorhouden dat zij niet weet - zelfs indien zij niet beschikt over een afschrift van het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt - waarom de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker geeft in haar verzoekschrift trouwens aan dat haar bij de controle in een café “iets

(werd) toegestopt door een meisje in haar buurt” en dat “zij deze persoon (niet kent) en (...) ook niet (wist) wat het desbetreffend document inhield.” Zij kent derhalve ook de feiten die aan de basis liggen van de stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat zij kan vervolgd worden wegens de aanmatiging van een naam.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt dat zij momenteel een partner heeft in België en dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van deze persoon gescheiden zal worden, waardoor haar door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op een gezinsleven wordt miskend. Zij betwist niet dat een beperking van de in artikel acht vervatte grondrechten mogelijk is, maar stelt dat een evenwicht moet bewaard worden tussen het algemeen belang enerzijds en de rechten van het individu anderzijds. Zij licht toe dat een inbreuk op artikel 8 van het EVRM enkel toegelaten is indien deze inbreuk noodzakelijk is voor het verwezenlijken van een van de doeleinden voorzien door het Verdrag en indien dit bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving, doch dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid naliel de vereiste proportionaliteitstoetsing door te voeren.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar zogezegde partner in haar land van herkomst te verblijven. Verzoekster, die met een toeristenvisum het Rijk binnenkwam, wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK